

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **Obec Kostelní Myslová**, se sídlem Telč, Kostelní Myslová 24, zast. Mgr. Jiřím Helánem, advokátem, KROUPAHELÁN advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Brno, Jakubská 1, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.9.2012, č.j. 126027/2012-15110,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10.9.2012, č.j. 126027/2012-15110, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Helána, advokáta, KROUPAHELÁN advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Brno, Jakubská 1.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.9.2012, č.j. 126027/2012-15110, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru lesního a vodního

hospodářství a zemědělství ze dne 14.6.2012, č.j. KUJI 36237/2012, sp.zn. OLVHZ 475/2012PP-2, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč za správní delikt, jehož se žalobce dopustil tím, že nezaslal za rok 2010 „Celkové vyúčtování všech položek výpočtu ceny podle cenových předpisů pro vodné a stočné“ Ministerstvu zemědělství v termínu do 30.6.2011, a dále bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit náklady řízení. Žalobce v žalobě vytkl žalovanému vady napadeného rozhodnutí, zdůraznil, že v případě žalobce nelze aplikovat zákon o vodovodech a kanalizacích, neboť to vylučuje ustanovení § 1 odst. 3 tohoto zákona, přičemž nejsou splněny obě podmínky uvedené v této normě. Svá tvrzení v žalobě blíže odůvodnil.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, s tím, že žalobní námítky byly již vypořádány v odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí správních orgánů. Ve vyjádření odkázal na údaje o počtu obyvatel dle Českého statistického úřadu, Výklad č. 10 Ministerstva zemědělství k zákonu o vodovodech a kanalizacích a uzavřel, že počet obyvatel v obci žalobce v rozhodném období neklesl pod 50 obyvatel, obec se přihlásila k ochraně svého vodovodu jako vodovodu pro veřejnou potřebu, užívá výhod, ale nechce plnit povinnosti z takového statutu vyplývající.

Vzájemná podání byla účastníkům doručena, jejich obsah je jim znám.

Krajský soud poté, na základě včas podané žaloby, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích vytčených žalobních bodů, jakož i řízení předcházející jeho vydání a rozhodl o žalobě, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.r.s., poté, kdy účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas.

Žaloba je důvodná.

Podstata žalobních tvrzení spočívá v tom, že se žalobce nemohl dopustit správního deliktu, za nějž byl uznán vinným a sankcionován, a to především proto, že se na něj nevztahuje zákon o vodovodech a kanalizacích, neboť nejsou splněny podmínky definované v ustanovení § 1 odst. 3 tohoto zákona.

Podle § 1 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění platném pro přezkoumávanou věc, se tento zákon nevztahuje na vodovody a kanalizace, u nichž je průměrná denní produkce nižší než 10 m³ nebo je-li počet fyzických osob trvale využívajících vodovod nebo kanalizaci nižší než 50, na vodovody sloužící k trvalému rozvodu jiné než pitné vody a na oddílné kanalizace sloužící k odvádění povrchových vod vzniklých odtokem srážkových vod. Tento zákon se dále nevztahuje na ty vodovody a kanalizace, na které není připojen alespoň 1 odběratel.

Podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích, což je správní delikt, za který byl žalobce uznán vinným, se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako vlastník vodovodu nebo kanalizace nebo jako provozovatel dopustí správního deliktu tím, že nezveřejní informace o celkovém vyúčtování všech položek, výpočtu ceny podle cenových předpisů pro vodné a stočné v předchozím kalendářním roce podle § 36 odst. 5 tohoto zákona

nebo nezdůvodní vykázaný rozdíl anebo nezašle vyúčtování ministerstvu v termínu podle § 36 odst. 5 tohoto zákona.

Z předloženého správního spisu nevyplývají dostatečné podklady pro posouzení podmínek či skutečností vyplývajících z citovaného ustanovení § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích a poté pro závěr, k němuž žalovaný dospěl, že se na žalobce povinnosti z tohoto zákona vyplývající, zejména práva a povinnosti specifikovaná dále v ustanovení § 8 zákona o vodovodech a kanalizacích, jakož i povinnost plynoucí z aplikovaného ustanovení § 33 odst. 2 písm. d) citovaného zákona, skutečně vztahují.

Správní orgán prvního stupně, a v odvolacím řízení ani žalovaný, nezjistily dostatečně a úplně skutkový stav věci a na takto neúplně zjištěném stavu věci proto nelze učinit závěr o zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí či posoudit důvodnost nebo nedůvodnost uložené sankce za správní delikt, jímž byl žalobce uznán vinným. Není především zřejmé, z čeho správní orgány vycházely, když dovodily, že by průměrná denní produkce vodovodu nebo kanalizace v obci neměla být nižší než 10 m³ nebo že počet fyzických osob trvale využívajících vodovod nebo kanalizaci neměl být nižší než 50. Pro věc relevantní je právě argumentace žalobce, od počátku uplatňovaná, že se zákon o vodovodech a kanalizacích v dané věci neuplatní, neboť nejsou naplněny podmínky plynoucí z ustanovení § 1 odst. 3 tohoto zákona. Ohledně námitek žalobce o použití spojky "nebo" v ustanovení § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, vyšel soud z výkladu nejvyššího soudu České republiky, uvedeného v jeho rozhodnutí ze dne 17.2.2011, č.j. (Rc) 29 NSČR 29/2011, který zdejší soud plně převzal a v němž se uvádí: „... že v běžných českých textech vskutku platí, že spojka "nebo" se používá většinou ve významu vylučovacím (se současným použitím interpunkčního znaménka - čárky - před touto spojkou). I podle pravidel českého pravopisu však platí, že spojka "nebo" může být použita ve významu alternativním (s různou mírou disjunkce) blízkém významu slučovacímu (srov. v literatuře např. dílo: Kolektiv autorů Ústavu českého jazyka Filosofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, Příruční mluvnice češtiny. Vydání druhé. Praha, Nakladatelství Lidové noviny, 1997, str. 352). Na vysvětlenou lze dodat, že podle slovníkové definice se v logice disjunkcí rozumí spojení dvou výpovědí spojkou "nebo" (odpovídající latinskému "vel"), při které jedna nebo druhá výpověď nebo obě výpovědi jsou pravdivé (srov. k tomu shodně dílo: Akademie věd České republiky: Nový akademický slovník cizích slov A-Ž. 1. vydání. Praha, Academia, 2005, str. 179 /heslo disjunkce/). Také v díle Weinberger, O.: Logika. Učebnice pro právníky. Vydání 1. Praha. Státní pedagogické nakladatelství, n. p., 1959, se na dané téma výstižně uvádí, že spojky "nebo" se užívá ve dvou různých významech, které logika musí přísně lišit, a to ve významu a/ nevylučujícím, b/ vylučujícím, přičemž logika pracuje téměř vždy s nevylučujícím "nebo" a v matematice a v logice je nutno chápat "nebo" v nevylučujícím smyslu (str. 44-45).“ V dané věci pak zdejší soud dovodil, že ustanovení § 1 odst. 3 formuluje podmínky, při jejich naplnění zákon nebude aplikován, a to alternativně, nikoli kumulativně, právě z důvodu použití spojky "nebo". V daném kontextu užívá-li zákonodárce v tomto ustanovení spojky "nebo", lze z toho dovodit, že nepředpokládá možnost současné existence průměrné denní produkce nižší než 10 m³ a počtu fyzických osob trvale využívajících vodovod nebo kanalizaci nižší než 50. Naplnění stanovených podmínek pro případy, na něž se zákon nevztahuje, není požadováno kumulativně, neboť je mezi oběma podmínkami použita právě spojka "nebo". Spojka "nebo" je podle okolností užívána jak ve smyslu spojky vylučovací (zejména právě ve spojení "bud"

... "nebo") i ve funkci slučovací. V daném případě spojka "nebo" stačí, že je-li naplněn jeden z uvedených důvodů, zákon se na věc vztahovat nebude a není nutno dále zjišťovat, zda je splněn i předpoklad druhý.

Bylo-li by tedy správními orgány postaveno najisto a bez jakýchkoliv pochybností, že průměrná denní produkce v obci žalobce není nižší než 10 m³ (resp. tuto hranici překračuje) nebo že počet fyzických osob trvale využívajících vodovod nebo kanalizaci není nižší než 50 (resp. tuto hranici překračuje, byť o jednu fyzickou osobu), nemusí provádět dokazování ke každé jednotlivé podmínce, neboť vzhledem k jedné najisto postavené skutečnosti by to bylo nadbytečné.

Pokud jde o samotnou podmínku vztahující se k počtu „fyzických osob trvale využívajících vodovod nebo kanalizaci“, není podstatné zjištění o počtu obyvatel obce v rozhodném období, na což poukazuje žalovaný ve vyjádření s odkazem na údaje Českého statistického úřadu. Počet obyvatel přihlášených v obci k trvalému pobytu automaticky nemusí korespondovat s údajem o počtu „fyzických osob trvale využívajících vodovod nebo kanalizaci“ a už vůbec ne s údajem o „počtu napojených obyvatel“, na což rovněž důvodně poukazuje žalobce v podané žalobě, shodně jako tomu bylo v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí pak soud nemohl jinak než dospět k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá žádnou oporu ve spise a není vůbec zřejmé, že by správní orgány obou stupňů vycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak ukládá správní řád. Rovněž tato námitka byla žalobcem uplatněna v odvolání a žalovaný ji zcela ponechal bez povšimnutí. Nezbylo proto soudu než napadené rozhodnutí žalovaného na základě včas a důvodně podané žaloby zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s.), v němž je správní orgán vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Na závěr soud připomíná, že v obnoveném správním řízení má správní orgán povinnost zjistit skutečný stav věci, ale povinností žalobce bude uvádět skutečnosti a důkazy, které nasvědčují jeho tvrzení.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci proto přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplacení soudního poplatku a náhradě za právní zastoupení advokátem. Žalobce k výzvě soudu nedoložil vyčíslení nákladů řízení, proto soud vycházel z údajů plynoucích ze spisu. Přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za dva úkony právní služby ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon (převzetí a příprava zastoupení a sepis a podání žaloby), dvakrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za jeden úkon, celkem 4.800,- Kč a zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Celkem tak náhrada nákladů tohoto řízení představuje částku 7.800,- Kč, kterou je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve stanovené lhůtě třiceti dnů.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 27. března 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu